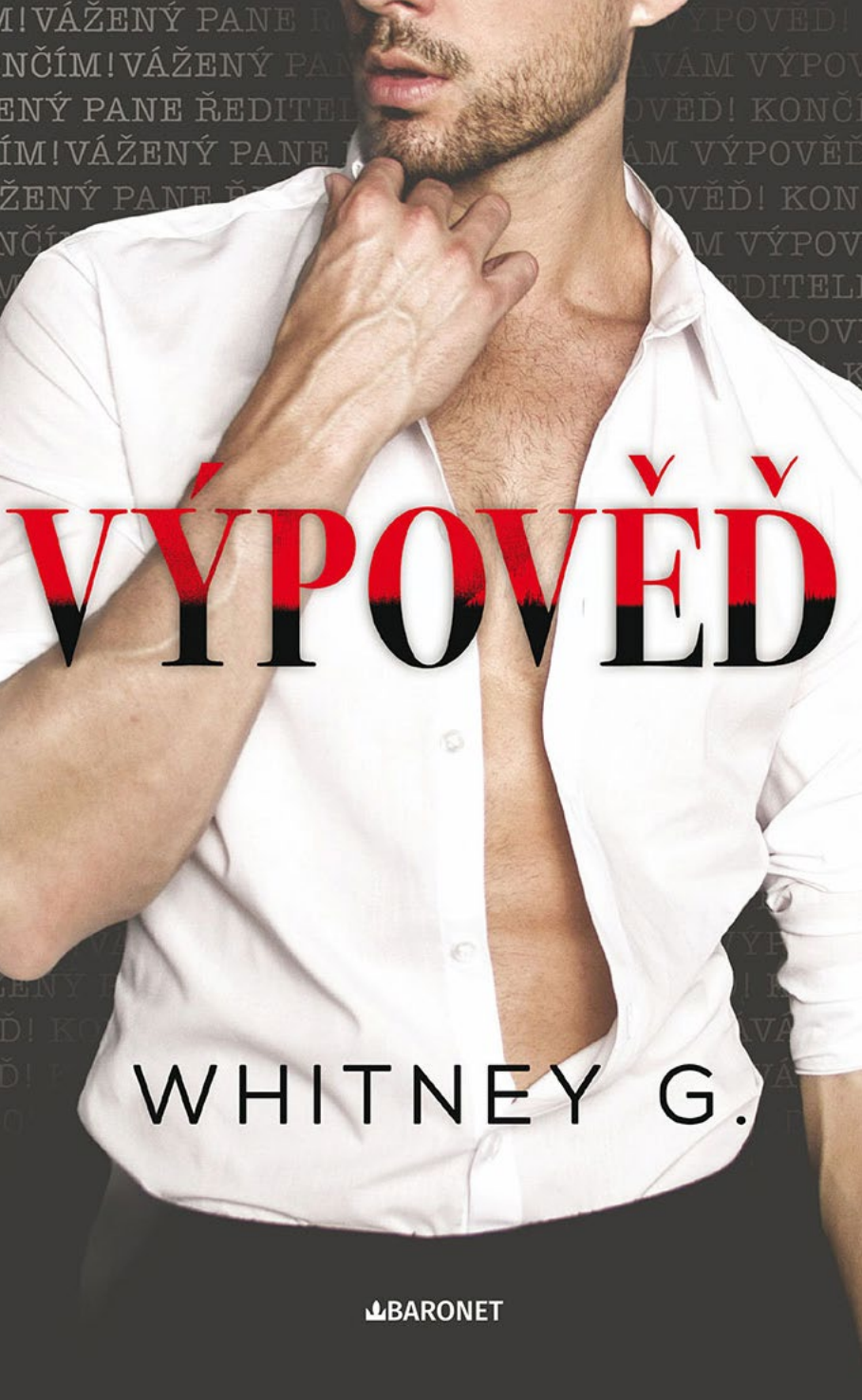

VÁŽENÝ PANE R... VÝPOVĚD!
NČÍM! VÁŽENÝ PANE... AVÁM VÝPOV
ENÝ PANE ŘEDITEL... OVĚD! KONČ
ÍM! VÁŽENÝ PANE... AM VÝPOVĚD
ŽENÝ PANE Ř... OVĚD! KON
NČÍ... M VÝPOV
V... EDITEL
...POV
K

VÝPOVĚĎ

WHITNEY G.

Výpověď

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Whitney G.

Výpověď – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÝPOVĚĎ

VÝPOVĚĎ

WHITNEY G.

Mým čtenářům.

Děkuju, že jste mě přivedli zpátky tam, kam patřím.

S láskou

Whitney G.

PROLOG

TARA

„Vítězové se nikdy nevzdávají a zbabělci nikdy nevyhrají...“

Kdybych dostala dolar pokaždé, kdy mi matka řekla tahle slova, upíjela bych právě v tuto chvíli víno na vlastním soukromém ostrově u pobřeží Amalfi.

Když jsem řvala, že nesnáším balet, nacpala mi nohy do ošklivých růžových piškotů a přinutila mě jít zase trénovat. Když jsem jí řekla, že chci změnit obor a místo podnikání studovat „něco kreativnějšího“, vyhrožovala mi, že mi přestane platit školné. A když jsem jí oznámila, že v nejbližších minutách povím svému prvnímu skutečnému šéfovi, ať táhne do prdele, jenom si povzdechla a dala mi svou osvědčenou a pravdivou radu.

Trvala na tom, že moje večerní e-maily jsou „zbytečné kňourání“, že moje nenávistné výkřiky jsou „pošetilým obdivem“ a že to, že mě šéf nutí pracovat víc než sto hodin týdně, je „velice potřebné utužování charakteru“.

Po dvou dlouhých letech práce pro něj jsem konečně dospěla k tomu, že nic z toho není pravda.

Preston Parker je jako šéf pěkný debil. Tak to je. Námitky jsou zbytečné.

Matka mi může nadávat do „zbabělců“, jak chce, ale nikdy se nedozví, jaké je pro takového chlapa pracovat. Pro muže, jehož ego je větší než celý New York a Las Vegas dohromady.

Jistě, dokáže jakoukoli ženu vzrušit pouhým utrousením jediné slabiky ze svých dokonale vytvarovaných úst. Ano, jeho hluboké zelenošedé oči připraví každou ženu o dech. A to, jak v každém obleku vypadá, jako by byl ušitý výlučně pro něj, mě nikdy nepřestane udivovat.

Mám toho však už plné zuby.

Nedokážu pro něj nadále pracovat a konečně jsem sepsala výpověď, kterou jsem měla napsat už hned v prvním měsíci, kdy jsme spolu pracovali. Ne, už první týden.

To ovšem předbímám. Nemůžu tento příběh vyprávět od hořkého konce ani od mizerného prostředku. Musím začít od toho velice nešťastného začátku...

1. kapitola

PRESTON

Velice nešťastný začátek...

Nejlepší část dne je vždy ve tři čtvrtě na pět ráno. Je to vzácný okamžik, kdy je město New York klidné a tiché, kdy se můžu projet ulicemi a obdivovat všechny budovy, které mají to štěstí, že nesou moje příjmení.

Společnost Parker & Rose vlastní v centru prostor v každém bloku. Grand Alaskan ubytovává hosty z nejvyšších vrstev v jedinečném soukromí. A pak tu máme můj nejoblíbenější hotel ze všech, ten, co vytlačil Waldorf Astoria z nejvyšší příčky luxusních hotelů už podesáté za sebou: Grand Rose na Páté avenue.

Je to můj stý hotel, dvacátý v tomto městě. Především díky němu vím, že mi New York patří a vždycky patřit bude. Každý luxusní hotel na Manhattanu stojí o můj dotek a nejnovější budovy od Hiltonu a Marriottu jsou pouhými ubohými imitacemi. Vymyslel jsem moderní trend luxusu. Všichni ostatní si ho jen půjčují.

„Váš denní tisk, pane.“ Řidič mi podal noviny a otevřel mi zadní dveře sedanu. „Jsou tam dnes zajímavé titulky.“

„O tom pochybuju.“

Když jsme se rozjeli, rozložil jsem hromádku a zasténal, sotva jsem ta tučná černá písmena spatřil.

PÁN NEW YORKU – ZVĚSTI

Preston Parker, majitel hotelů Parker (a náš *Pán New Yorku* osmý rok za sebou), byl přistižen, jak odchází ze svého apartmá s modelkou Yarou Westinghouseovou. Bylo to jen pár dní poté, co byl spatřen s Marshou Averyovou, a týdný poté, co jsme ho zahlédli s Hannou Bergstromovou.

Náš reportér ho před domem zastavil a zeptal se ho, jestli má s některou z těch žen vážný vztah, a on odpověděl slovy: „Vypadněte sakra z mého pozemku.“

Stále pochybujeme, že se tento muž někdy usadí s jednou ženou, ovšem na naší říjnové obálce vypadá senzačně.

NEMILOSRDNÝ GENERÁLNÍ ŘEDITEL PRESTON PARKER KOUPILO HOTELOVÝ ŘETĚZEC SONOMA A VYHODIL NEJVYŠŠÍ MANAŽERY

Arogantní a nemilosrdný hotelový magnát Preston Parker provedl svůj doposud nejbezcitnější tah. Znovu se celé měsíce ucházel o hotelový řetězec a předstíral, že půjde o ryzí fúzi značek, jenže vyhodil (nijak překvapivě) všechny současné zaměstnance. Tiskové oddělení Parker International oznámilo, že z hotelů Sonoma brzy vzniknou luxusní hotely.

PRESTON PARKER, *PÁN NEW YORKU*, SE V TICHOSTI STAL OTCEM

Záhadná žena tvrdí, že měla románek s Prestonem Parkerem a že její dva týdny stará dcera je jeho. Požaduje příspěvek na dítě ve výši pět set tisíc dolarů měsíčně a také trvá na tom, aby jí zaplatil účty za nemocnici.

Co to má sakra znamenat?

Odhodil jsem poslední noviny stranou a soustředil se na ty další dvojce. Vrtěl jsem hlavou nad každým neověřeným slovem. Ta naprostá lenost novinářů při psaní zpráv mi začíná lézt na nervy.

Reportéři jsou v současné době ochotní napsat cokoliv, jen aby šly noviny dobře na odbyt, a ještě mi dluží šek za všechny výtisky, které díky mně prodali.

V minulosti jsem býval nemilosrdný – rozdrtil jsem hotely, jen abych se ujistil, že nebudou konkurovat mým vlastním, a kupoval jsem nemovitosti, jen aby je nekoupil nikdo jiný, jenže ta doba už je dávno pryč. Jelikož jsem v tomto odvětví na vrcholu žebříčku přes deset let, nemusím být už tak nemilosrdný – a taky to znamená, že už nemám moc co slavit.

Nekonečné večírky na mých jachtách a luxusní párty na střechách mých budov pro mě za ty roky ztratily svoje kouzlo. Jediný důvod, proč se dál nechávám vidět se supermodelkami, je ten, že chci odlákat pozornost médií od obchodních dohod, které v pozadí uzavírám.

Kdyby měli novináři zájem o bližší pohled na věc, zjistili by, že všechno v mém životě je teď v neustálém stavu děja vu, a to do té míry, že dokážu předpovídat všechny rozhovory, co s lidmi vedu, a nic mě už nepřekvapí. Jsem uzavřený, nedělám si přátele a hlídám si své nepřátele.

Jelikož neudržuji vztahy s rodinou, ponořil jsem se do práce a očekávám, že všichni kolem mě udělají totéž. Jestli jsem schopný pracovat minimálně sto hodin týdně já, pak to ostatní dokážou taky.

Když jsem konečně dorazil do hlavního sídla své společnosti, vteřinu jsem obdivoval stříbrošedé „P“ vyryté uprostřed mramorem pokrytého vestibulu. Čekal jsem, jestli mi výkonný asistent přinese požadované ranní zprávy a oblíbenou kávu, ale uplynuly tři minuty a nic.

No, samozřejmě...

Celý otrávený jsem vyjel výtahem do své kanceláře a okamžitě mě přivítala Cynthia, hlavní recepční tohoto podlaží.

„Dobré ráno, pane Parkere!“ Na tuto ranní hodinu je vždy velice čilá. „Jak se dnes máte?“

„Stejně jako včera. Čekají na mě telefonáty?“

Neodpověděla. Jenom se usmála, hleděla na mě a každých pár vteřin zamrkala velkýma hnědýma očima.

„Čekají na mě telefonáty?“ zopakoval jsem. „Nebo nějaké nové dokumenty, které musím podepsat, aby mohly být dopoledne odeslány?“

Stále neodpovídala.

„Máte konkrétní důvod, proč na mě takto zíráte, místo abyste odpovídala na moje otázky?“

„Odpovím vám na otázky, až vy odpovíte na moje.“ Ztišila hlas. „Včera jsem vám poslala zprávu na soukromý mobil. Proč jste neodpověděl?“

„Protože jsem si vaše číslo před třemi týdny zablokoval.“

„Pokoušela jsem se vám poslat fotku, kterou jsem pořídila na dovolené,“ vysvětlila. „Neměla jsem na sobě nic víc než spodní díl plavek.“

„Čekám dnes ráno hovor od Realit Rush.“ Odmítal jsem v tomto hovoru pokračovat. „Mohla byste, prosím, zařídit, aby byl přepojen na moji druhou linku, abych si ho mohl nahrát?“

„Na té fotce vypadám jak supermodelka,“ oznámila. „Vím, že jste randil se supermodelkami, je to tak? Ale spoň podle všech těch kolujících zvěstí.“

„Také čekám, že mi doručí spis od nového týmu z Berkley. Máte mé svolení podepsat převzetí.“

„Myslím, že je na čase, abyste konečně chodil se ženou, která hranolky skutečně jí, místo s holkou, co s nimi jen pózuje na sociálních sítích, víte?“ Zhoupla boky a usmála se. „A taky si myslím, že byste měl někomu blízko sebe dát šanci na změnu.“

Věnoval jsem jí prázdný pohled. Tuhle šílenost jsme absolvovali často. Pokud se mnou přímo neflirtovala, pokoušela se (a selhávala) mě přimět k žárlivosti tím, že předstírala, jak si povídá po telefonu s hromadou mužů.

„Ať mám ten hovor od Realit Rush včas na lince,“ připomněl jsem. „A máte štěstí, že vaší práci nelze nic vytknout, Cynthia. Jinak bych byl nucen...“

„Mě potrestat?“ Usmála se. „Můžete mi říct, jak byste to udělal?“

Kristepane. Odešel jsem do své kanceláře a zabouchl za sebou dveře. Je nejmladší recepční v mé firmě, ale taky ta nejlepší. Kdyby měla ekonomické nebo právní vzdělání, mohl bych jí dát šanci stát se mou výkonnou asistentkou.

Jenže pak by se její flirtování vymklo kontrole a byla by čím dál bezostyšnější. Z dlouhodobého hlediska je tedy pravděpodobně lepší držet ji dál od sebe.

Posadil jsem se za stůl a uvědomil si, že na mě nečeká kolumbijská káva. Ani sepsané poznámky o schůzkách, kterých se musím zúčastnit. Ani e-mail, který by to zdůvodňoval. Jinými slovy, můj asistent si ze mě dělal prdel. Už zase!

Povzdychl jsem si a otevřel e-mailovu poštu, abych se zeptal, kdy můžu čekat, že dorazí moje kafe a poznámky, na monitoru se však objevila zpráva od mého hlavního právního zástupce.

Předmět: Tvůj nejnovější asistent sedí v mé kanceláři (zase)

Prestone,
přijď sem, prosím. Hned.

George Tanner

Hlavní právní zástupce, Parker International

Tento e-mail mi od George chodí každý druhý pátek, přesný jako hodinky. Mění se pouze to, o kterém „nejnovějším asistentovi“ právě mluví. Měl jsem jich už tolik, že jsem všem říkal „Taylor“, protože nikdy nevydrželi dost dlouho, abych si pamatoval jejich skutečná jména.

Vešel jsem do jeho kanceláře a spatřil svého nejnovějšího Taylora, jak sedí na pohovce. Oblečený v nepadnoucím modrém obleku, který patřil do nejbližšího koše na odpadky, a s červenýma a napuchlýma očima vypadal, jako by nespal několik dní.

„Povězte panu Parkerovi, co jste právě řekl mně,“ pobídl ho George a podal mu papírový kapesník. „Do toho.“

Nejnovější Taylor ke mně vzhlédl a dlouze vydechl. „Pane Parkere, jsem přepracovaný a přemožený vším, co žádáte, abych pro vás dělal. Nemůžu jíst, nemůžu spát a mám pocit, že mi tahle práce užívá život.“

„Vždyť jste tu začal pracovat teprve před dvěma týdny.“

„Nech ho domluvit, Prestone,“ varoval mě George a pro sebe si zamumlal: „Nepotřebujeme potíže s personálním, ne?“

„Jenom...“ Taylor popotáhl, „jenom se zatraceně usilovně snažím, abyste byl šťastný, ale nikdy to nestačí. Telefon mi neustále zvoní, v doručené poště mám neustále víc než pět set zpráv a myslím, že ani neznáte moje skutečné jméno.“

Nesnažil jsem se předstírat, že znám.

Otřel si obličej do rukávu. „Moje přítelkyně každý večer, když přijde domů, musí poslouchat, jak kvůli téhle práci brečím.“

„A ještě pořád máte přítelkyni, když každý den brečíte?“

George po mně střelil pohledem a já jsem si založil paže.

„Vážím si té příležitosti, co jste mi dal, ovšem ani s tím vyšším platem, co nabízíte, to už dál nedokážu.“ Popotáhl. „Proto dnes dávám výpověď.“

„Většina zaměstnanců tak obvykle činí písemně s dvoutýdenní výpovědní lhůtou,“ poznamenal jsem. „Nerozumím tomu, proč jsem sem musel přijít a poslouchat vaše vzlykání.“

„Pan Parker se tím *snaží* říct, že vaši rezignaci přijímá.“ George mým směrem zavrtěl hlavou. „A jelikož se chceme ujistit, že s jeho dalším asistentem budeme zadobře, řekl byste nám, co pan Parker udělal, že jste se tu někdy cítil nepříjemně? Nebo co bychom mohli pro příště zlepšit?“

„Ano,“ přikývl. „Minulý týden mě požádal, abych mu aktualizoval jeho soukromý mobil.“

„Ach, jaká to *hrůza*.“ Zadíval jsem se na hodinky.

„Byla to hrůza, pane. To, co se v některých těch starých zprávách psalo, ve zprávách od tolika různých žen... Vyděsilo mě to.“

„Co přesně se v těch zprávách psalo?“ zajímal se George.

„Bylo toho příliš.“ Taylor přede mnou uhnul pohledem. „Mojí kundičce se stýská. Proč ses nestavil a nenatloukl mi svým klackem? Máš toho největšího ptáka, co jsem kdy kouřila – můžu ti ho vykouřit znovu? Myslím, že mě ještě nikdo neopíchal tak –“

„Fajn, to stačí.“ Odolal jsem nutkání protočit panenky. „Mnohokrát vám děkujeme za všechnu práci, kterou jste pro Parker International vykonal, Taylore. Jsem si jistý, že nikomu chybět nebudete.“

„Jmenuju se Jim. A to je přesně ten důvod, proč končím.“

„Končíte, protože jste nekompetentní.“ Vytáhl jsem mobil a poslal jsem na personální oddělení už standardní e-mail: *Další natáhl brka*. „Sbalte si svých pět švestek a poslední šek ve sklepě.“

Taylor se naklonil a objal George – to objetí trvalo o několik vteřin déle, než bylo nutné – a pak zamířil ke dveřím.

Jakmile se zabouchly, George vydechl. „No, a moje přesvědčení, že absolvent Harvardu bude schopný odvádět práci, kterou mnoho předešlých zklamání nedokázalo, se právě vypařilo. Víš, že jsi jediný ředitel v odvětví luxusních hotelů, který nedokáže říct, kdo je jeho výkonný asistent?“

„Vím jenom to, že jsem nejúspěšnější ředitel v odvětví luxusních hotelů.“ Přešel jsem k oknům. „A to je jediné, na čem teď záleží.“

„To je fuk,“ vydechl a odkašlal si. „Než se začnu věnovat tomu nekonečnému problému, musíme probrat tvoji poslední změnu ve vymoženostech.“ Přecházel po místnosti. „Nerozumím tomu, proč ses rozhodl v některých hotelech podávat gurmánské snídaně zdarma. Přece neprovozuješ nějaký Hampton Inn.“

„Hampton Inn nepodává *gurmánské* snídaně.“

„Víš, co tím myslím, Prestone. Luxusní hotely jsou označeny jako luxusní, protože hosté platí za všechno. Čím více hvězdiček a zisku pro nás, tím méně věcí zdarma pro ně.“

„Je to jenom experiment,“ namítl jsem. „A zdá se, že funguje. Tržby se zvýšily o deset procent.“

„No, doufejme, že to vydrží déle než tvůj poslední asistent.“ Hodil mi světle modrou složku.

„Co je to?“

„To je životopis tvé nové výkonné asistentky a motivační dopis,“ odpověděl. „Dovolil jsem si ti tu příš-

tí vybrat sám a můžu se zaručit, že vydrží déle než pár měsíců.“

Prošel jsem si její papíry a okamžitě věděl, že nevydrží ani týden. Vypadala jako každá jiná asistentka, co mi doporučil dřív. Se vzděláním z prestižní univerzity, s roky zkušeností v hotelovém odvětví, dokonale odsouzená selhat. Dokonce i její zdůvodnění, proč pro mě chce pracovat, vyzvánělo už na dálku bezprostředně hrozícím selháním.

Opravdu věřím, že můžu Prestonu Parkerovi pomoci, aby byl tím nejlepším ředitelem ze všech, když se stanu tou nejlepší výkonnou asistentkou, jakou kdy zaměstnal.

Nikdy jsem se o tom Georgeovi nezmínil, ale připadalo mi docela ironické, že jsem vystoupal na nejvyšší pozici v hotelovém odvětví dřív, než jsem získal vysokoškolské vzdělání v oboru podnikání – první hotely, které jsem převzal, jsem získal díky zoufalému hladu po úspěchu, nijak jinak.

Proč nedáme nikdy šanci někomu takovému?

„Jak sám vidíš, absolvovala Yale jako nejlepší ze třídy.“ George se při řeči usmíval, zatímco opakoval stejná slova, co řekl už stokrát. „Nejenom že pracovala v hotelovém odvětví přes deset let, strávila podstatný čas v marketingovém a značkovém oddělení v Hiltonu, Marriottu a Starwoodu. Myslím, že bys ji měl využít, aby ti poskytla tipy proti konkurenci.“

„Jsem jedničkou na trhu už deset let. Žádnou konkurenci nemám.“

„Ale budeš mít, jestli neseženeš nikoho, kdo by ti pomáhal.“ Zasténal. „Časem prostě musíš přijmout to, že potřebuješ zatraceně výborného výkonného asistenta, aby ti pomohl tuhle společnost řídit. Někoho, kdo ti nebude pomáhat jenom tady, ale kdo bude taky scho-

pen jít místo tebe na jednání, kdykoli se konečně rozhodneš udělat si přestávku nebo si, nedej bůh, vzít dovolenou jako každý normální člověk.“

„Fajn.“ Zavřel jsem složku a podal mu ji. „Dej mi pár týdnů, abych si někoho vybral, a jestli půjde dotyčná k šípku, vezmu tu, co navrhuješ.“

„Dobře, to je fér,“ řekl. „Ale budu u všech pohovorů.“

„Proč? Nevěříš mi, že si ji vyberu správně?“

„Ted', když vím, že ti ženy píšou zprávy o svém po hlaví a že jsi pevně rozhodnutý, že tvůj další asistent bude žena? Rozhodně ne.“

2. kapitola

PRESTON

O několik týdnů později

Prosím, ať to není další zklamání...

„Mohla byste mi říct víc o svých předešlých zkušenostech v Hračky jsme my, slečno Jacksonová?“ požádal jsem rusovlásku sedící naproti mně. „Podle životopisu jste pracovala v jejich centrálním obchodním oddělení.“

„No, ano.“ Usmála se. „Hm, hodně jsem účtovala a zasílala zboží.“

Zaťukal jsem prsty do stolu. Zatím mi připadala úchvatná, jenže něco mi na ní nesesedělo. Začervenala se, kdykoli se střetla s mýma očima – typické –, ale když jsme jí položili otázku, zadívala se do dlaně, jako by si tam napsala tahák.

Kdo k čertu potřebuje tahák na pohovoru?

„Mrzí mě, že ta společnost byla nakonec nucena zavřít krám,“ poznamenal George. „Co myslíte, že můžete díky svým zkušenostem ve světě hraček přinést do světa hotelnictví?“

„Je toho spousta. Mám mnoho zkušeností s tím, jak zajistit, aby zákazníci byli spokojení, aby se dosáhlo měsíčních prodejních cílů, a s poskytováním kvalitních služeb.“

George přikývl, jako by ho to potěšilo. „Spolupraco-

vala jste někdy na úkolech s mým dobrým přítelem Timem Lausem?“

„S kým?“

„S Timem Lausem,“ zopakoval. „S ředitelem obchodu. Pokud jste byla zaměstnaná v obchodním oddělení, určitě jste s ním pracovala aspoň na několika projektech, je to tak?“

„Ach, ano, je to tak. Rozhodně. Dělal jsem s panem Lausem spoustu projektů.“

„Můžete nám říct, jakého byly typu?“ zeptal jsem se. „Nějaké konkrétní detaily?“

„No, hm...“ Tváře jí zrudly a znovu se zadívala do dlaně. „Já... Můj...“

„Velice obdivujeme, že umíte zájmena, slečno Jacksonová,“ pronesl jsem, „ale víc by mě zajímaly podrobnosti o vašich předchozích projektech.“

Mlčela.

„Je třeba tu otázku zopakovat?“ zeptal jsem se. „Nerozumíte tomu, co znamená *předchozí projekty*?“

„Fajn, hele.“ Vykulila oči a narovнала se. „Zapsala jsem si firmu Hračky jsme my do životopisu, protože zbankrotovala, tak jsem si myslela, že nebude možné, abyste někomu od nich zavolali a požádali o referenci. Většinou používám při žádostech o místo jiné zkrachovalé společnosti. Myslím, že jsem měla tentokrát zůstat u nich. K čertu.“

„Takže jste v Hračky jsme my nikdy nepracovala?“ zeptal se George.

„Často jsem tam chodila nakupovat.“

„Máte opravdu právní vzdělání z Yale?“

„Ne, ale účastnila jsem se jednoho z jejich letních kurzů, když jsem byla ve čtvrtáku na střední.“ Zadívala se na nás. „Měla jsem skvělý prospěch. A než se zeptáte, nelhala jsem o tom, že jsem dobrá ve službách

pro zákazníky. Zeptejte se mého šéfa ve Starbucksu. Nikdo nedělá dýňové latté tak dobře jako já.“

„Fajn.“ Zavřel jsem její složku. „Už můžete jít.“

„Zavoláte mi ohledně druhého kola pohovoru?“

Věnovali jsme jí prázdné pohledy.

„Takže to mám brát jako ne?“

„Znamená to *rozhodně ne*.“ Ukázal jsem na dveře.

„Ven. Hned.“

Odfrkla si, popadla kabelku a cestou ven bouchla dveřmi.

„Jestli jenom *pomyslíš* na to, že bys ji pozval na druhý pohovor...“ varoval mě George.

„Myslím na to, že bych jí poslal účet za mrhání mým časem.“

Když jsem škrtl její jméno ze seznamu, do kanceláře vstoupila Linda z finančního oddělení.

„Pane Parkere, promiňte, že vás ruším, aniž bych si domluvila schůzku,“ začala, „ale právě jsem dokončila přepočítání zisků a ztrát ze zprávy z hotelu Grand Rose.“

„A?“

„Zdá se, že nedávná manka se nedají vystopovat k ničemu konkrétnímu a jsou velice malá. Je to jenom pět tisíc pět set dolarů měsíčně.“ Přišla blíž a podala mi papír se svými poznámkami.

Zatnul jsem zuby. V mé společnosti není žádná ztráta „velice malá“. Vždycky chci vědět, kam zmizí každý pěťák.

„Můžu tedy předpokládat, že mě někdo z firmy okrádá?“ zeptal jsem se.

„Právě naopak, pane. Manažeři Grand Rose jsou přesvědčení, že manka mají na triku hosté. Vlastně tvrdí, že za ně může někdo, kdo hostem není.“

S Georgem jsme si vyměnili pohledy. Věděl jsem beze všech pochyb, že někdo z mých zaměstnanců lže,

a navíc mě okrádá. Člověk by si myslel, že když jsem osobně zničil kariéru několika lidem, kteří se odvážili mě okrást, nebudu si s tím už nikdy muset dělat starosti, ale někoho brzy čeká tvrdá připomínka toho, jak umím být nemilosrdný.

„Povězte jim, že se tam příští týden zastavím, takže mi budou moc laskavě vysvětlit, jak mě někdo, kdo se nezapsal jako host, může okrást o tisíce dolarů,“ oznámil jsem. Vařila se ve mně krev. „Povězte jim, že chci mít všechno vytištěné, a pokud nebude vyúčtovaný jediný cent, vyhodím je všechny a zařídím, aby v tomhle městě už nikdy nesehnali práci. A vyhodím i vás, jestli zjistím, že je kryjete. Chcete mi říct ještě něco?“

„Ne.“ Polkla a zamířila ke dveřím. „To bylo všechno, pane.“

Prohnal jsem čísla hlavou a klepal přitom prsty do stolu.

Pět tisíc pět set dolarů v jednom hotelu krát dvanáct měsíců je něco málo přes šedesát tisíc. Kdyby se jim to podařilo zopakovat ve třech dalších hotelech, odnesli by si přes čtvrt milionu. Kdo by si sakra takové svinstvo dovolil, aniž by se bál, že bude přistižen?

„Něco mě napadlo, Prestone,“ přerušil moje myšlenky George. „Když tedy odhlédnu od toho, že jsi jí vyhrožoval vyhazovem, proč jsi Lindu nikdy nepožádal, aby byla tvou výkonnou asistentkou?“

„Požádal jsem ji, ona však odmítla. Řekla mi, že už tak jsem ji dohnal k pití a že si její manžel nepřeje, aby mi byla tak moc nablízku.“

„Aha, a co třeba Cynthia?“

„Cynthii je teprve dvacet let.“ *A taky si to se mnou chce rozdat.*

„No, možná do té pozice doroste. Tobě bylo taky jenom dvacet, když jsi koupil svůj první hotel, a podívej

se, co jsi z toho smetiště dokázal udělat. Podívej se, čeho jsi za dalších devatenáct let dosáhl. Možná že je Cynthia příštím Prestonem Parkerem.“

„Můžu ti zaručit, že není.“

„Nejsi ochoten dát jí šanci?“

„Nechci ani *myslet* na to, že bych jí dal šanci.“

„No, já myslím, že je to docela dobrý nápad.“

„Dovol mi, abych ti předvedl, proč není.“ Vytočil jsem její linku. „Cynthie, mohla byste na minutku přijít do mé kanceláře, prosím?“

„Ráda, pane Parkere.“

Za pár vteřin vešla dovnitř. Měla narůžovělé tváře a sukni si rozhodně povytáhla o pár centimetrů výš, než ji měla předtím.

„Ach.“ Prudce se zastavila, když spatřila George. „Myslela jsem, že jste mě sem zavolal, protože potřebujete probrat něco o samotě.“ Odkáslala si. „Jak vám můžu dnes odpoledne pomoci, pane Parkere?“

„Jak víte, hledám momentálně novou výkonnou asistentku. Napadlo mě, jestli byste neměla zájem být mou prozatímní asistentkou, pokud z těch dalších pohovorů nikdo jiný nevzejde.“

„Ach, no ovšem.“ Kousla se do spodního rtu a ještě víc zčervenala. „Pokud se stanu vaší výkonnou asistentkou, budu vaše pravá ruka pro všechno? Jako že pravděpodobně strávíme mnohem více času spolu?“

„Ano.“

„Jako na soukromých schůzkách a vícedenních služebních cestách? Sami dva?“

„Ano.“

„Budeme mít společný hotelový pokoj, kdykoli budeme někde pryč?“

„Rozhodně ne. Obvykle má můj asistent na cestách svůj vlastní pokoj.“

„No, nerada bych vás obtěžovala tím, že byste musel platit za pokoj navíc. Ráda bych vám ušetřila peníze. Náš vztah by vůbec nemusel být obvyklý.“ Přistoupila blíž a s každým krokem čím dál víc kulila oči. „Ale spoň ne zpočátku. Postupovali bychom zvolna, nechala bych vás, abyste to bral pomalu, budu však upřímná a přiznám, že mám všechno ráda drsně a tvrdě. Jestli spolu budeme opravdu dobře vycházet, po pár měsících na pozici vaší asistentky bychom měli probrat –“

„Dost, to by stačilo.“ George ji to nenechal dokončit. „Děkujeme za váš čas, Cynthie. Dáme vám vědět, kdyby ty poslední pohovory nevyšly.“

„Opravdu doufám, že nevyjdou.“ Olízla si rty jako hladovějící zvíře, potom se na mě usmála a odešla z místnosti.

Když zabouchla dveře, George se na mě zadíval. „Ona ti dělá otevřené sexuální návrhy, a tys ji nevyhodil? Proč?“

„Protože odvádí skvělou práci. Taký je jedna z mála lidí v mém týmu, kdo se nerozbrečí, kdykoli požádám o několik věcí najednou.“

„Rozumím.“ Otevřel si notebook a postavil ho na kraj mého stolu. „Než přejdeme k dnešním úkolům, chtěl jsem se tě na něco zeptat. Pojedeš letos o svátcích navštívit svou rodinu? Víím, že to obvykle neděláš, ale dávám dohromady pracovní kalendář a rád bych to věděl.“

„Nemám rodinu,“ odušil jsem stroze. „O tom už jsme přece dřív mluvili.“

Bez ohledu na to, jak jsme si s Georgem blízcí, rozhovory o mé rodině (nebo její neexistenci) jsou nepřipustné. Nemluvím o ní nikdy s nikým a nemyslím si, že se to někdy změní.

„Vím, že tohle téma nemáš rád, jenom jsem...“ Od-

mlčel se, když si všiml, jak se tvářím. „Fajn, přejdeme tedy k mému nejnovějšímu zkoumání.“ Ukázal mi svoje poslední závěry a držel se témat, o kterých jsem diskutoval rád. Po čtyřech hodinách rozboru právních důsledků mé nejnovější obchodní dohody odešel z mé kanceláře.

Jelikož jsem pořád neměl stání a potřeboval čas vyplnit práci, požádal jsem Lindu, aby mi poslala na e-mail poslední čísla z Grand Rose, abych se na ně mohl podívat sám. V okamžiku, kdy jsem dokončil přepočítávání manka, jsem věděl, že tu něco nesedí.

Ke všem úbytkům docházelo vždy ve stejné tři dny v týdnu a kdovíproč se to pokaždé stávalo ráno. Popadl jsem rozvrh vyzvedávání hotovosti a všiml si, že ta data souhlasí.

Napěněný jsem požádal personální oddělení, ať přichystá pro osm manažerů výpovědi, a řekl Georgeovi, aby se jeho právní tým připravil na soudní spor.

Zvedl jsem telefon a zavolal přímo do hotelu. „Tady Preston Parker, majitel. Zítra tam budu a vyhodím každého, kdo mě okrádal.“

3. kapitola

TARA

Jsem skálopevně přesvědčená, že neexistuje nic horšího než být v New Yorku mladá, na mizině a bez práce.

Nic.

Měla jsem na bankovním účtu přesně patnáct dolarů a čtyřicet osm centů, každý den tak představoval boj o přežití. Věděla jsem, že pokud si brzy neseženu práci, skončím jako bezdomovec.

Moje vysokoškolské tituly by mohly být klidně vytištěné na toaletním papíru, soudě podle toho, jak moc mi zatím pomohly. Byla jsem jako každá druhá holka, která se sem po absolvování práv přistěhuje s velkými nadějemi a sny, aby si nakonec uvědomila, že místo vysněného apartmá na Manhattanu se musí dělit o malý byt v Brooklynu a že místo vysněné práce u jedné z pěti set nejúspěšnějších firem podle magazínu Fortune musí vydávat anonymní příběhy jako *Zbouchnutá mladším bratrancem svého otce* za pár stovek dolarů.

Přestože jsem chodila na čtyři až pět pohovorů týdně, sotva kdy mi zavolali zpátky. Většinou posílali jen chladné zamítavé e-maily.

Za posledních šest měsíců jsem se ucházela o víc než tři sta pracovních míst a každou noc jsem mezi pláčem

a napůl snědenou miskou nudlové polévky googlila: „Je možné žalovat univerzitu, pokud po absolvování studia neseženete práci?“

Měla jsem skoro nutkání vrátit se domů do Pittsburghu, srdce mi to však nedovolilo. Makala jsem hodně tvrdě, než abych to teď vzdala, a věděla jsem, že nakonec mě někdo přijme.

„*Vítězové se nikdy nevzdávají a zbabělci nikdy nevyhrají, Taro. Rozhodně tu práci dneska získáš,*“ zamumlala jsem si pro sebe, když jsem si česala vlasy a pak je svázala do postranního culíku. Naposledy jsem se prohlédla v zrcadle a ujistila se, že námořnický modré šaty jsou bezchybně vyžehlené. Popadla jsem kabelku a otevřela okno na požární schodiště.

Jakmile jsem byla venku, vytáhla jsem z kabelky hrst kondomů a položila je na parapet. Pečlivě jsem je vsunula pod okno, abych ho mohla později otevřít. Se spolubydlící máme sedm dní zpoždění s placením nájemného a potřebujeme přístup ke svým věcem pro případ, že by se nás majitel bytu rozhodl vykopnout.

„Jste tam, Taro?“ ozval se chraplavý hlas a pak klepání na naše dveře, zatímco jsem slézala po požárním žebříku. „To tam chrápete vy, Avo? Kde jsou moje ztracený prachy?“

Neodpověděla jsem. Dál jsem slézala po žebříku, a sotva jsem se nohama dotkla země, rozběhla jsem se ke stanici metra. Sešla jsem po schodišti dolů a přeskočila turnikety. Tak tak jsem stihla skočit na linku C jedoucí na Manhattan.

Chytila jsem se madla, zavřela oči a souprava se rozjela. Zhluboka jsem se nadechla a opakovala si věty, které jsem si pár hodin nacvičovala.

Chci pracovat v Russově burzovní společnosti, protože věřím, že budu pro vaši firmu velkým přínosem.

Udělala jsem si průzkum a vytvořila prezentaci k tomu, jak věřím, že můžeme konkurovat jiným společnostem. Pokud mi dáte šanci, slibuji vám, že toho nebude litovat. Prosím, jen mi dejte šanci...

„Přijíždíme na Manhattan,“ oznámil systém v metru a vrátil mě tak do reality.

Když se dveře otevřely, vyběhla jsem ven, zamířila nahoru na přelidněné ulice a vydala se přímo k dalšímu dopravnímu prostředku, a sice vyhlídkovému autobusu Grayline.

Nasadila jsem si sluneční brýle, vytáhla z kapsy starou jízdenku a ukázala ji řidiči.

„Vítejte na palubě, slečno,“ řekl. „Užijte si cestu.“

„Děkuju.“

Posadila jsem se dozadu a nervózně podupávala nohou. Doufala jsem, že nikdo nepůjde kolem a nebude kontrolovat čas vyražený na mé jízdence. Přistoupilo několik dalších turistů, zaplnili sedadla kolem mě a já si oddechla.

„Vítejte všichni ve Velkém jablku!“ Průvodce se postavil doprostřed uličky, zatímco se autobus přesouval na silnici. „Během dnešní půldenní jízdy si prohlédneme Times Square, Broadway a pojedeme kolem řeky Hudson. Cestou zastavíme u několika dominant, ale než vás začnu bavit hroznými vtipy a povím vám o skvělé historii našeho města, musím zkontrolovat vaše jízdenky. Prosím, vytáhněte si je.“

Do prdele.

Otočila jsem se na sedadle a doufala, že kolem mě projde. Potom jsem vzhlédla k šedivé obloze a zamyslela se, jestli mi dá vesmír konečně pokoj a platný lístek se mi jako kouzlem objeví v ruce. Buď to, nebo ať autobus ujede ještě pět bloků, abych to měla blíž k místu, kde mám mít pohovor.

„Dámo?“ Průvodce se přede mnou zastavil a zabil moje naděje. „Máte jízdenku na tuhle cestu?“

Přikývla jsem.

„No, mohl bych ji vidět, ať ji můžu oskenovat?“

„Ztratila jsem ji při poslední zastávce, promiňte.“

„Ještě jsme nikde nezastavovali.“

„Víte to jistě?“

„Ukažte mi svou jízdenku.“ Přimhouřil na mě oči.
„Hned.“

„Dobře, hele, nemám jízdenku, ale...“

„Zastavte autobus!“ zakřičel. „Máme tu vandráka!“

„Cože? Nejsem žádný vandrák.“ Zrudly mi tváře.
„Jenom si zrovna teď nemůžu dovolit taxi, a tak po-
užívám váš autobus. Až získám práci, zaplatím vám
za všechny jízdy, co jsem jela na černo. Slibuju.“

„Vy jste jela na černo víckrát?“

„Bude pršet,“ řekla jsem prosebně. „Mohli byste mě
nechat jet na první zastávku? Čeká mě opravdu důleži-
tý pohovor a nechci vypadat špatně.“

„To není můj problém.“ Ukázal ke dveřím. „Koli-
krát jste s námi jela bez placení?“

Autobus prudce zastavil. Vstala jsem, a aniž bych
odpověděla, protlačila jsem se kolem něj.

Vystoupila jsem na chodník a ohlédla se přes rame-
no, zatímco průvodce pobízel všechny turisty, aby se
na mě podívali.

„Dámy a pánové, když se zadíváte napravo, uvidíte
dokonalý příklad nejhorší newyorské lůzy,“ vykládal
do mikrofonu. „Opravdu doufám, že víc než teď se už
k pobudům tohoto města nepřiblížíte. Rychle! Všich-
ni si zkontrolujte, jestli máte svoje peněženky, než od-
sud odjedeme.“

Turisté vybuchli smíchy a mně vhrkly slzy do očí.

Odmítala jsem je nechat vytrysknout a vydala jsem

se na dlouhou cestu po Páté avenue. Opakovala jsem si svoji řeč a přesvědčovala samu sebe, že dnes je skutečně ten den, kdy získám práci svých snů.

Když jsem dorazila do správné budovy, uvědomila jsem si, že mám před pohovorem ještě půl hodiny volného času. V žaludku mi silně kručelo, a přestože jsem si slíbila, že už nikdy nebudu krást jídlo, hlad zvítězil.

Došla jsem na roh a zastavila se před nádherným pozlaceným vstupem do hotelu Grand Rose.

„Dobré ráno, slečno.“ Oba portýři se na mě zároveň usmáli, otevřeli mi dveře a uvedli mě do nejluxusnějšího hotelu na celém Manhattanu.

Jako vždy jsem ve vestibulu několik minut jen užasle stála a prohlížela si ho.

Z vysokých stropů visely jiskřivé bílé lustry, uprostřed stála mohutná fontána ve tvaru růže a do šedé mramorové podlahy bylo ve zlatě vyraženo písmeno „P“.

Recepční měli na sobě jako obvykle na míru ušité modrošedé obleky. Netrvalo ani pět vteřin a zaslechla jsem, jak říkají mantru tohoto hotelu.

„Nenabízíme pouhé hotelové pokoje. Nabízíme životní styl.“

Při svých nepravidelných a „nelegálních“ zastávkách tady jsem zjistila, že tu je šest restaurací, čtvery lázně, obrovský bazén a společenský prostor na střeše. Ovšem nejlepší na tomto hotelu je to, co mě posledních pár měsíců drží při životě – snídaně zdarma.

Na rozdíl od řetězce Hampton Inn, který jsem tu a tam navštívila, tady podávají *gurmánské* snídaně. Jahody v čokoládě s bagelem pomazaným lanýžovým máslem, pomoučené palačinky s ručně vyrobenými omeletami. A zaměstnanci se tu moc nevyptávají.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Výpověď.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.